



Arrest

nr. 114 428 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BORMANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 1 maart 2013 een asielaanvraag in. Op 24 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Kateb Rahmatullah, beweert een minderjarige Afghaanse jongeman van Pashtou-origine te zijn. U bent geboren in het centrum van het district Nadali dat gelegen is in de provincie Helmand. U leerde de koran reciteren in de moskee van uw dorp. U heeft drie zussen waarvan er twee in de provincie Kandahar wonen. Uw vader was het hoofd van het dorp. Uw familie bezit ook gronden die bewerkt worden door landbouwers en met wie jullie familie de helft van de oogst deelt.

Anderhalve maand voor u Afghanistan verliet, werd u ontvoerd. Drie mannen namen u met behulp van een smoesje mee in hun auto. Toen u doorhad dat het om een ontvoering ging, sloegen ze u bewusteloos. U verklaart dat ze eerst van plan waren u te vermoorden maar dat ze nadien hun gedacht veranderden. Toen u gearriveerd was in het compound waar u gedurende zeventien dagen werd vastgehouden, vroegen ze uw vaders telefoonnummer. U gaf hen het nummer waarop de ontvoerders uw vader belden. Ze vroegen hem 500.000 afghani. Uw vader had nog wat spaargeld liggen en verkocht de tractor waardoor u kon geruild worden voor het losgeld. Gedurende die zeventien dagen werd u dikwijls geslagen. Na een maand was u terug de oude. Er werd beslist dat het beter was voor uw veiligheid het land te ontvluchten.

Vier jaar na uw vertrek werd uw vader vermoord door de taliban. U verklaarde dat uw familie, behalve het incident met uw vader, na uw vrijlating niet meer werd lastiggevallen door de taliban.

U ontvluchtte Afghanistan in februari 2007 en kwam na zes jaar verbleven te hebben in Griekenland aan in België op 28 februari 2013 waar u op 1 maart 2013 asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo vaag zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat uw asielaanvraag kan ondersteunen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet minderjarig bent zoals u tijdens het gehoor op het CGVS beweert te zijn. U stelt dat u zeventien jaar en zes of acht maanden bent (CGVS p. 2). Nochtans had u tijdens het gehoor bij de DVZ toegegeven gelogen te hebben over het feit dat u zeventien bent op aanraden van een andere Afghaan en bevestigde u dat u twintig jaar en vier maanden bent zoals ook de botscan aangaf (zie administratief dossier: verklaring vraag 4).

Wat uw eigenlijke asielaanvraag betreft dient te worden opgemerkt dat de versie van de feiten die u geeft tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op zodanig cruciale wijze verschilt met de versie die u geeft op het CGVS dat het uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Zo verklaart u bij de DVZ dat uw vader een aantal keren bedreigd werd door de taliban en dat hij schrik had voor zowel uw leven als zijn eigen leven (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat u geen weet heeft van bedreigingen aan het adres van u of uw vader zowel voor als na de ontvoering. Wat betreft de dreiging vóór de ontvoering laat u het eerst nog in het midden of uw familie al dan niet bedreigd werd door te verklaren dat u geen problemen had maar uw vader misschien wel (CGVS p.9). U kan dus niet confirmeren dat uw vader daadwerkelijk bedreigd zou zijn door de taliban voor uw ontvoering ondanks de gesprekken die u hierover heeft gehad met uw familie (CGVS p. 9). Even later verklaart u dan weer vrij kordaat dat uw vader niet werd bedreigd door de taliban voor uw ontvoering (CGVS p. 21). Hetzelfde verhaal geldt voor de bedreigingen van de taliban na uw ontvoering en na uw vlucht uit Afghanistan. Eerst verklaart u dat uw vader gewoon zijn leven leidde en er slechts één probleem was geweest voor de dood van uw vader, namelijk uw ontvoering (CGVS p. 19) terwijl u even later beweert dat u het niet zeker weet of uw vader werd bedreigd na uw vrijlating (CGVS p. 21). En dat terwijl uit uw verklaringen bij de DVZ duidelijk blijkt dat er verschillende bedreigingen waren aan het adres van uw vader waardoor hij schrik had voor zowel zijn eigen als uw leven (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). U spreekt zichzelf dus niet enkel tegen op het gehoor bij het CGVS maar ook ten opzichte van uw verklaringen bij de DVZ. Het hoeft weinig betoog dat dergelijke markante incoherenties op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt ondermijnt.

Daarnaast legt u vage en weinig doorleefde verklaringen af over uw ontvoerders en uw gevangenschap. Als u bijvoorbeeld gevraagd wordt of u wist wie u ontvoerd had, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 9). Even later in het gehoor beweert u echter dat toen de ontvoerders losgeld eisten u zich realiseerde dat uw ontvoerders taliban waren (CGVS p. 16). Even later in het gehoor zaait u nog meer verwarring als u verklaart dat u niet weet of degene die u ontvoerd hadden de taliban waren (CGVS p. 19) om dan op het einde van het gehoor nog eens een andere positie in te nemen en te verklaren dat u problemen had met de taliban (CGVS p. 23). Verder duurde uw vrijheidsberoving zeventien dagen (CGVS p. 9). Als u gevraagd wordt wat er gedurende die zeventien dagen met u gebeurd is, komt u niet verder dan dat u soms werd geslagen, soms voedsel opgediend kreeg en dat u met uw vader moest bellen (CGVS p. 9, 11 en 18). Dit is een wel zeer summiere beschrijving van een gebeurtenis waarvan men kan verwachten dat die een serieuze impact heeft op een mens. Als u wordt aangemoedigd om iets meer te zeggen over uw gevangenschap, antwoordt u dat u niets te zeggen hebt, dat u geen dingen kan uitvinden en dat u het zich niet meer herinnert omdat het zo lang geleden is (CGVS p. 12). U moet niets uitvinden. U moet gewoon uw ervaringen tijdens die zeventien dagen weergeven. Het CGVS erkent dat het mogelijk is dat men zich in zo een geval niet alle details herinnert maar wil benadrukken dat na uw wel zeer beperkte verklaringen over uw gevangenschap het niet anders kan dan concluderen dat u dergelijke ervaringen niet heeft meegemaakt.

U weet ook bitter weinig over wat er die zeventien dagen is gebeurd op het thuisfront (CGVS p. 18 en 19). Uw excuus dat u dat niet weet omdat u niet thuis zat aangezien u opgesloten zat, raakt kant noch wal gelet op het feit dat u na uw vrijlating de ontvoering besproken heeft met uw familie (CGVS p. 18). Men kan dus verwachten dat in deze omstandigheden u niet enkel vertelt wat u is overkomen maar dat ook uw familie u op de hoogte brengt van wat zij hebben ondernomen om u vrij te krijgen. Na enig aandringen verklaart u dat uw familie die zeventien dagen geld verzamelde en niets anders (CGVS p. 18). U voegde eraan toe dat uw vader wat spaargeld opzij had liggen en dat hij zijn tractor verkocht (CGVS p. 19). Als u gevraagd wordt waarom het zeventien dagen duurde om die tractor te verkopen, antwoordt u dat het niet weet (CGVS p. 19). De koper was blijkbaar één van de landbouwers die op uw families grond werkte dus ver heeft uw vader niet moeten zoeken (CGVS p. 19). Het CGVS wil hiermee niet betwisten dat het niet zou kunnen dat er verklaarbare redenen zijn waarom uw vader zolang op zijn geld moest wachten maar wil aantonen dat u wel op de hoogte had kunnen zijn van de reden waarom het zolang duurde. Het feit dat uw vader zo lang op zijn geld moest wachten of zo lang naar een koper moest zoeken, heeft ervoor gezorgd dat uw lijden onnodig gerekt werd. Men zou dan ook kunnen verwachten dat u zich afgevraagd heeft en nagevraagd heeft waarom het zo lang duurde.

Verder verklaarde u dat de ontvoerders eerst van plan waren om u te vermoorden maar dat ze nadien hun gedacht veranderden (CGVS p. 9 en 13). Eerst en vooral lijkt het ongeloofwaardig dat een bende uw ontvoering organiseert en uitvoert zonder vooraf beslist te hebben wat ze met u van plan zijn. Een ontvoering in de context die u schetst heeft ofwel een financieel ofwel een politiek motief. Het kan zijn dat het motief van de ontvoerders tijdens een ontvoering verandert maar dan moet u daar wel een plausibele verklaring voor hebben. Als u gevraagd werd of er aanwijzingen waren dat ze u eerst wilden vermoorden, komt u niet verder dan wat algemeenheden dat ze gevaarlijk waren en wapens hadden en dat ze u bijgevolg zouden vermoorden (CGVS p. 16). Met andere woorden, hoe gewelddadig een ontvoering ook kan zijn, er waren geen directe aanleidingen om te besluiten dat uw ontvoering georganiseerd werd met als enige doel uw dood. Over het moment waarop de ontvoerders hun gedacht veranderden, verklaarde u eerst dat ze hun gedacht veranderden en dat u hen daarna het telefoonnummer van uw vader gaf terwijl u even later verklaarde dat u hen het telefoonnummer gaf van uw vader en ze daarna van gedacht veranderden. Indien er dus eerst een politiek motief was, namelijk u doden omwille van uw vaders betrokkenheid bij de autoriteiten (CGVS p. 5), dat nadien veranderde in een financieel motief, namelijk het eisen van losgeld van uw vader, zou men kunnen verwachten dat u, wiens leven werd gered door deze shift in denken van de ontvoerders, hierover éénduidige verklaringen zou kunnen afleggen. Bovendien wordt de hele logica van uw bewering, namelijk dat ze u eerst wilden vermoorden en daarna hun gedacht veranderden, onderuit gehaald door uw verklaring dat zodra jullie arriveerden in het compound waar jullie werden vastgehouden de ontvoerders het telefoonnummer vroegen van uw vader (CGVS p. 11). Deze bewering houdt immers in dat de ontvoerders uit financiële overwegingen uw ontvoering georganiseerd hadden en daar dan ook gedurende heel uw ontvoering naar handelen. U maakt hier eigenlijk heel wat beweringen en veronderstellingen die u niet kan staven met concrete informatie, wat de indruk wekt dat u eerder uw fantasie laat spreken dan dat uw verklaringen steunen op werkelijk gebeurde feiten.

Verder verklaarde u dat u het gevoel kreeg dat niet u maar uw vader het hoofddoelwit was (CGVS p. 11). U baseerde dit op het feit dat uw ontvoerders u veel vragen stelden over uw vader (CGVS p. 11).

Nadat u tot drie keer toe werd gevraagd wat voor soort vragen ze u stelden over uw vader, antwoordt u dat u al die dingen vergat maar dat één van hun vragen was of uw vader werkte voor de huidige regering (CGVS p. 11). Dit lijkt een vreemde vraag komende van ontvoerders die u en uw vader kennen aangezien ze u ontvoeren en aangezien uw vader zeer bekend was in de regio (CGVS p. 10) en gezien uw vader hoofd van het dorp was (CGVS p. 4 en 5). Uw onlogische verklaringen over wat u meemaakte tijdens uw ontvoering lijken opnieuw niet gestoeld te zijn op echt gebeurde feiten.

Vervolgens moeten er een aantal kanttekeningen gemaakt worden bij uw vlucht en uw reisweg. U verklaarde dat u na uw vrijlating een maand moest genezen van uw verwondingen en dat u tien à vijftien dagen later het land ontvluchtte (CGVS p. 15). Men kan zich de vraag stellen waarom het tien à vijftien dagen lang moest duren alvorens u uw land ontvluchtte. Als u echt een gegronde vrees had gehad om gedood te worden door de taliban, hadden u of uw familie voorbereidingen kunnen treffen om u het land te kunnen uitsturen zodra uw genezingsproces voltooid was. In deze context is het dan ook weinig geloofwaardig dat u pas drie à vier dagen voor uw vlucht uit Afghanistan beslist had om het land te ontvluchten (CGVS p. 8). Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u een zeer laattijdige asielaanvraag hebt ingediend. U verklaarde zes jaar in Griekenland te hebben verbleven (CGVS p. 20 en 21) omdat u in die tijd niets afwist over Europese landen en geen benul had dat deze landen bescherming gaven (CGVS p. 20 en 21). Dit lijkt weinig waarschijnlijk aangezien u zes jaar lang verbleef bij andere Afghanen die op doortocht waren naar Europa (CGVS p. 24) waardoor men kan verwachten dat de bescherming die Europese landen bieden wel eens ter sprake zou zijn gekomen. Daarenboven is het opmerkelijk dat u tijdens het gehoor bij de DVZ een andere reden tot vertrek uit Griekenland opgeeft dan tijdens uw gehoor op het CGVS. Waar u bij de DVZ beweert dat u gevlucht bent omwille van racistische groeperingen (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5), beweert u op het CGVS dat u na de dood van uw vader geen financiële steun meer ontving en daarom uit Griekenland wegtrok (CGVS p. 20). U gaat zelfs nog een stap verder als u aangeeft dat u asiel aanvraagde omdat de Belgische staat u onderdak bood (CGVS p. 20). Wat er ook van zij, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u zes jaar lang in Griekenland verblijft terwijl u over de nodige financiële middelen beschikte om door te reizen naar Europa waar u wel asiel kon aanvragen (CGVS p. 21) en dat u beweert dat u geen idee had dat Europese landen asiel aanbieden (CGVS p. 21) terwijl u diverse contacten had met doorreizende Afghanen (CGVS p. 24), is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Als laatste opmerking moet er nog toegevoegd worden dat u in het licht van alle bovenstaande observaties het CGVS niet kan overtuigen van het feit dat de dood van uw vader - zo hij dood is - iets te maken zou gehad hebben met de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Nadali gelegen in de provincie Helmand, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

U bent immers iemand die doorheen het gehoor blijk heeft gegeven over voldoende zelfredzaamheid te beschikken om een duurzaam leven op te bouwen in de stad Kaboel. Het feit dat uw familie er financieel goed voorstaat door de gronden (CGVS 6, 7 en 24) kan uw integratieproces faciliteren. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd

werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending van artikel 3 EVRM, artikel 10 EG-Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Artikel 10 van het EU-Verdrag luidt: *“De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen”*. Verzoeker blijft in gebreke aan te duiden hoe “artikel 10 EG-Verdrag” (lees EU-Verdrag) zou zijn geschonden. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk aangevoerd.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder

benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdige, onwetende, vage en weinig doorleefde verklaringen raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.4. Verzoeker betwist in dit verzoekschrift de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker noch de conclusies van de commissaris-generaal betwist over de bedreigingen -al dan niet door de taliban en al dan niet om financiële/politieke motieven-, noch de al dan niet herhaalde problemen van zijn vader en zijn vluchtweg. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij ontvoerd werd, dat losgeld betaald werd en dat de taliban zijn familie belaagde. Verzoeker betwist dan ook niet persoonlijk vervolgd te zijn voor zijn komst naar België.

3.5. Verzoeker benadrukt dat hij een "vrees voor vervolging" heeft. Hij stelt *"Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen als vluchteling erkend worden. Indien het CGVS van mening is dat een persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen."*

3.6. Het is niet aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad om te speculeren over de eventuele gevolgen van verzoekers vertrek uit Afghanistan. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt problemen te hebben gehad in Afghanistan voor zijn komst naar België. Verzoeker toont niet aan waarom hij bij zijn terugkeer in de negatieve belangstelling zou staan van zijn omgeving, noch bepaalt hij nader wie hij dan zou moeten vrezen. Verzoeker laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent "minstens" in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet maar brengt opnieuw geen elementen aan die dit moeten aantonen. Verzoeker beroept zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker die intussen al 5 jaar in Europa (Griekenland en België) verblijft, naar Kabul kan terugkeren waar hij desgevallend een vestigingsalternatief heeft. Verzoeker is immers manifest zelfredzaam. Hij kan zich in een vreemd continent handhaven. Bovendien heeft verzoeker zich bevraagd hoe hij de Belgische asielprocedure kan omzeilen door een valse identiteit aan te nemen, minstens een minderjarigheid te veinzen.

3.9. Verzoeker gaat evenmin in op de conclusies van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Kabul waarbij hij zich onder meer steunt op de bevindingen van UNHCR en op de

Subject Related Briefings "*Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013. Daaruit blijkt dat de aanslagen in Kabul gericht zijn op "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Ook wordt gesteld dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd is; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

3.10. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Er wordt geen gegronnd middel aangehaald.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK